

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibvs Moribvsqve Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. I. Quid Sanctitas, & quomodo sit in Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

D E
 PERFECTIÖNIBVS
 MORIBVSQVE
 D I V I N I S
 LIBER OCTAVVS,
 DE SANCTITATE DEI.
 CAPVT PRIMVM.

Quid Sanctitas, & quomodo sit in Deo.

Sanctitas.

SANCTITAS est *bonitas moralis*, quæ generatim nihil est aliud quàm perfectio morum in actu, vel habitu: quæ etiam in Scripturis *iustitia* vocari solet. Idem enim in Scripturis est: *esse iustum, & esse sanctum, habere iustitiam, & habere sanctitatem*. et si propriè non vocemus sanctos, nisi eos qui in iustitia perfecti. Sicut utem perfectio naturalis in rebus creatis consistit in eo quòd aliquid sit commensum suæ regulæ, secundum quam est factum: ita perfectio moris in commensione cum lege æterna, secundum quam oportet operari. Sicut enim conceptus diuinæ mentis seu idea est mensura perfectionis naturalis, seu entitatis in rebus omnibus: ita lex æterna est mensura perfectionis moralis & sanctitatis naturæ rationalis in omnibus operibus bonis. Is enim perfectus est & sanctus, cuius affectus & mores exactè congruunt legi æternæ.

*Congruentia
 cum lege
 æterna est
 sanctitas.*

Sed altioris longè rationis est perfectio diuina: non enim voluntas

tas

tas diuina eiusque mores accidentario modo conformes sunt legi aeternae, sed essentialiter & ab intrinseco. neque per varias virtutes, sed per essentiam suam, quatenus ea rationem voluntatis obtinet.

3 Rursus cum lex aeterna oriatur ex ratione diuinæ essentiae, (quæ sicut est origo primordialis omnis perfectionis entitatiuæ, ita etiam omnis perfectionis moralis, & omnis rectitudinis affectus & moris) fit vt perfectio & sanctitas consistat etiam in coniunctione cum Deo per affectum. Vnde amor Dei est sanctitas. Quare cum Deus sibi ipse maximè sit coniunctus, tum per naturam suam, tum per affectum amoris, ipse maximè sanctus est. Denique ratio sanctitatis, vt à nobis concipi potest, consistit in puritate animi aliena ab omni contagione & labe peccati, vt docet Dionysius c. 12. De diuinis nominibus: Ἁγιότης μὲν ἐστὶν, ἧς καὶ ἡμεῖς εἰμεν, ἢ πάντες ἀγνοοῦμεν, καὶ πάντως, καὶ παντὶ ἀγαθῷ καὶ ἀπορίῳ. Sanctitas est, vt more nostro loquar, ab omni scelere libera, & omnino perfecta, & omni ex parte immaculata puritas. Talis autem puritas maxime conuenit Deo.

Coniunctio
cum Deo est
sanctitas.

4 Deus igitur sanctus dicitur multis modis, potissimum quinque. Primò, Radicaliter, quia essentia diuina est prima radix & originalis fons omnis sanctitatis & puritatis. Ex ipsa enim nostro modo concipiendi & lex aeterna, & amor omnis, omnisque puritas in intellectu & voluntate diuina oritur.

Quinque
modis dicitur
Deus sanctus.

5 Secundò, Obiectiuè, quia est obiectum omnis sanctitatis. Omnis enim sanctitas sita est in amore & coniunctione cum Deo. quare etiam est mensura totius & ipsius sanctitatis, vnde nimirum sanctitas suam speciem & modum accipit. Sanctitas enim est puritas. Sicut autem impuritas nascitur ex contactu inferiorum, vt cum facies aut vestis luto aspergitur, vel cum anima per affectum inferioribus inordinate inhæret: ita puritas oritur ex contactu superiorum, cum affectus ad sublimiora & nobiliora assurgit, & iis inhæret. Supremum autem omnium, & simplicissimum & purissimum est Deus. vnde summa puritas consistit in adhesionem cum Deo. Itaque cum summa puritas sit sanctitas, Deus est ratio obiectiua & mensura sanctitatis.

Tertiò dicitur sanctus exemplariter, vel in modum regulæ: quia per legem aeternam est regula omnis sanctitatis. Conformatio enim affectus cum lege aeterna est vera sanctitas.

6 Quartò, Formaliter; sanctitas enim formaliter est puritas affectus: puritas autem affectus est amor Dei; quia est adhesio cum

eo quod est purissimum & nobilissimum. Quare cum Deus sit amor sui, ipse hac ratione formaliter est sua sanctitas: & quia se amat infinite, quantum nimirum est amabilis, ideo quoque infinite sanctus est. Similiter quia nihil omnino amat nisi propter semetipsum, ideo etiam in amore omnium creaturarum sanctus est. Vnde Scriptura Psal. 144. *Iustus Dominus in omnibus viis suis, & sanctus in omnibus operibus suis*. Non enim amat eas propter ipsas ultimum, sed propter excellentiam bonitatis suae; quo in affectu sita est sanctitas. Sanctum enim esse, est amare Deum, & gloriam ipsius in omnibus procurare. Item *sanctus in omnibus operibus suis*; quia omnes eius affectus, & omnes eius operationes exactissime legis aeternae rectitudini conformantur. Voluntas enim ipsius per se suamque essentiam legi aeternae ex aequo respondet & commensuratur: quia tam perfecte vult rectitudinem, quam perfecte illam concipit. Vnde sicut intellectio & iudicium rectitudinis est infinite perfectum, ita quoque amor & affectus rectitudinis est infinite perfectus, utpote intrinsecam suam regulam adaequans.

*Necessario
odit peccatum.*

Hinc fit ut Deus necessario oderit peccatum, idque infinito odio. Cum enim necessario amet rectitudinem legis aeternae, necessario odit quidquid huic rectitudini aduersatur: aduersatur autem illi omne peccatum; quia ratio peccati in eo sita est, quod sit contra legem Dei aeternam. Item necessario amat suam bonitatem & perfectionem; necessario ergo odit omne peccatum, quod illi bonitati repugnat, repugnat, inquam, non ut forma formae, sed ut inordinatum & distortum suae regulae & mensurae. Quod infinito quodam odio illud habeat (de perfecto peccato seu mortifero loquor) colligitur ex istis signis. Primum, Quia priuat hominem idcirco infinito bono, nimirum possessione ipsius Dei. Secundum, Quia infligit infinitum dolorem & ignominiam, nimirum aeternos cruciatus. Tertium, Quia etiam si quis haberet innumera merita, eorum tamen omnium Deus vel ob unum peccatum mortiferum obliuisceretur, ut ex Scripturis constat. Quartum, Quia Filium suum ad delendum peccatum incarnari & mori voluit.

*Signa odij
contra pec-
catum.*

*Ezech. 18.
Rom. 6.*

*Deus est prin-
cipium san-
ctitatis mul-
tipliciter.*

Quintum, Dicitur Sanctus eminenter & causaliter, tamquam fons & principium omnis sanctitatis & puritatis in creaturis; principium inquam efficiens, formale, exemplare, & finale. *Efficiens*, quia ipse est qui omnem sanctitatem tam in Angelis quam in hominibus infundit, ipse qui creaturas suas ad se conuertit, peccatorum labes abstergit, gratiae lucem & omnem virtutem supernaturalem

ralem mentibus inserit. *Formale*, quia ipse est omnis sanctitatis ratio obiectiua, speciem & formam illi impertiens. vnde se habet per modum causæ formalis, non informantis, sed altiori modo & absque imperfectione speciem tribuentis. *Exemplare*, quia omnis sanctitas debet conformari legi æternæ (quæ est ipsa rationis diuinæ relictudo, ac proinde ipse Deus) tamquam regulæ & mensuræ suæ; & sicut opus artis debet conformari regulis artis. *Finale*, quia omnis sanctitas creaturæ dirigitur in Deum eiusque gloriam, vt in finem. Idè enim omnis creatura sanctificatur, vt Deo tamquam vltimo fini inhæreat, eumque honoret, laudet, & glorificet.

CAP. V T II.

Discrimen Sanctitatis diuinæ & creaturarum.

9 **E**x his colligere licet multiplex discrimen inter sanctitatem Dei & sanctitatem creaturæ, quantumuis ea sublimis & sancta sit. Primò, Quia Deus per seipsum, nimirum per essentiam suam, sanctus est; siue de sanctitate fundamentali, siue de obiectiua, siue de formali loquamur, vt ex dictis constat. Nulla autem creatura potest esse sancta per suam essentiam: imò nulli creaturæ potest esse naturale, esse filium Dei, esse impeccabilem, habere Spiritum sanctum, videre Deum; quamuis id fiat per qualitates vel actus accessorios. Itaque solùm per dona supernaturalia naturæ superaddita sanctitatem habet.

Secundò, Sanctitas Dei est substantia, sicut & eius sapientia, & amor, & ceteræ virtutes; sanctitas creaturæ est qualitas substantiæ accessoria, eaque multiplex, complectitur enim varios actus & habitus, tum intellectus, tum voluntatis. Intellectus enim debet esse illustratus fide vel lumine gloriæ: voluntas charitate, religione, & aliis virtutibus supernaturalibus charitati subseruentibus. Quamuis enim ipsa propriè & formaliter in charitate consistat, tamen requirit multa alia, vel vt præuia, vel vt subseruientia.

Tertiò, Sanctitas Dei est omnino infinita & intensiuè & extensiuè: tantum enim se amat Deus, quantum est amabilis; tantaque est puritas in amore, quanta est in perfectione essentiæ. Extendit etiam se ad infinita, nimirum ad omnia quæ cernit in sua essentia; illa enim omnia placent ipsi propter semetipsum & gloriam suam. Creaturæ autem sanctitas vtroque modo est finita & limitata: ne-